

## WALT WHITMAN – SONG OF MYSELF

I celebrate myself, and sing myself,  
And what I assume you shall assume,  
For every atom belonging to me as good belongs to you.

I loafe and invite my soul,  
I lean and loafe at my ease observing a spear of summer grass.

My tongue, every atom of my blood, form'd from this soil, this air,  
Born here of parents born here from parents the same, and their parents the same,  
I, now thirty-seven years old in perfect health begin,  
Hoping to cease not till death.

Creeds and schools in abeyance,  
Retiring back while sufficed at what they are, but never forgotten,  
I harbor for good or bad, I permit to speak at every hazard,  
Nature without check with original energy.

### Aneta Bystroňová – Píseň o mně

Oslavuju sebe, a zpívám sám sobě,  
A co předpokládám já byste měli předpokládat vy,  
Pro každý atom který patří mně stejně dobře patří i tobě.

Chodím a pozívám svou duši,  
Opívám se a choulím se, pozorujíc kopí letní trávy.

Můj jazyk, každý atom mojí krve, z této půdy, tohoto vzduchu,  
Narozený rodičům narozených zde od rodičů stejných, a jejich rodičů stejných,  
Já, teď třiceti sedmiletý s perfektním zdravím začínám,  
Doufat přestat do smrti.

Vyznání víry a školy v odkladu,  
vracet se do důchodu, zatímco stačilo na to co jsou, ale nikdy nezapomenuty,  
Ukřývám se na dobro nebo na špatno, přísahám mluvit za každou cenu,  
Příroda bez kontroly s originální energií.

### **Lucie Říhová – Píseň o mně**

Oslavuju se a zpívám své osobnosti,  
V co se domnívám měls by ty též,  
Pro každou částici co mě náleží, pro každou náleží i tobě.

Bdím a zvu svou duši,  
bdím při pozorování stébel letní trávy.

Můj jazyk, každíčká částice mé krve, stvořená z téhle země, z tohoto vzduchu,  
Z mých rodičů počat a oni počali z jejich rodičů, a oni počali z rodičů jejich přímo tak,  
Já, nyní sedm a třicetiletý v perfektním zdraví začínám,  
doufati nepostihnout nemoci do skonání.

Víra a učení odloženo za prach,  
Přemítám si co jsou zač naposledy, ale nikdy nezapomínám,  
Usednu pro dobré i zlé, a povolím si promluvit o každém nebezpečí,  
příroda bez kontroly ve své původní síle.

### **Mariia Shyndyruk – Píseň o sobě**

Oslavuji se a zpívám se,  
A co převezmu, to převezmeš  
Neboť každý atom patří ke mně, jako patří k tobě

Vyznávám a zvu svou duši,  
Opírám se a odpočívám v klidu, pozoruji kopí letní trávy

Můj jazyk, každý atom mé krve, utušený z této půdy, z tohoto vzduchu,  
Zrozený zde z rodičů, zrozených zde z rodičů stejných a jejich stejných rodičů  
Já, nyní třicet sedm let starý, v dokonalém zdraví začínám,  
doufám, že nepřestanu až do smrti.

Víry a školy v záloze,  
ustupující zpět dokud stačí, čím jsou, ale nikdy nezapomenutí,  
Ukřívám v dobrém nebo zlém, dovolím si mluvit při každém nebezpečí  
Příroda bez kontroly s původní energií

### **Magdaléna Adamusová – Mé duše píseň**

Užívám si sám sebe, vyzpívávám si cestu mého života,  
mé pocity, co v sobě mám, ráda ti jejich část dám,  
Každá má část, kterou ty znáš, zároveň náleží tobě, jsme si spjati, jsme spojeni, jsme jeden plášť.

Cítím se bezpečně a zvu zde své já, mou duši, mé šrámy,  
Pohodlně ležím mezitím co v očích odráží se mi záře letní trávy.

Můj jazyk, každá kapka krve mé, já, co půda a vzduch stvořily,  
narozen rodičům, co byli zde již před nimi.

No a nyní, sedmatřicetiletý, plně zdravý,  
započínám svou cestu, zase ráda doufaje, že až sám onen soudný den bude schopen mě zastavit.

Všechno vyznám a školy zanechám chvíli stranou,  
již odcházím, ustupuji, ale spokojen s tím, co s sebou nesu, to, co znamenají v mé mysli, to nikdy nezapomenu,

Přijímám to vše stejným dílem, dobré i zlé, povoluji, aby se mluvilo bez strachu,  
Přírodo, svobodná, nesoucí původní energii, teď proměň mě do prachu.

### **Nikolas Bad'ó – Píseň o mně**

Slavím sebe a zpívám sám sebe  
a co já předpokládám, i ty pocítíš.  
Neboť každý atom, který patří mně, stejně patří i tobě.

Lenoším a zvu svou duši,  
nakláním se a lenoším v klidu, pozoruji stéblo letní trávy

Můj jazyk, každý atom mé krve, je zrozen zde, z této půdy, z tohoto vzduchu  
Zrozen zde z rodičů narozených zde ze svých rodičů a jejich rodičů stejně tak.

Nyní mi je třicet sedm let a jsem ve skvělém zdraví  
a doufám, že nepřestanu, dokud nezemřu.

Školy a víry odsunuty na vedlejší kolej,  
Stahují se do ústraní, spokojeni s tím, čeho dosáhli, ale nikdy nezapomenuti.

Beru, co přijde, dobré i špatné, dovoluji si mluvit ze všech nebezpečí  
Příroda bez omezení s původní energií.

### **Natálie Smičková – Já a jen já**

Sám sebe já oslavuji zpěvem,

Co já předpokládám i vy předpokládejte.

Poněvadž existuji každým atomem, atomy moje, jsou stejné jako ty tvoje.

S lehkostí zvu svou duši,

nakláním se a pozoruji letní traviny.

Má řeč, mé atomy, z této půdy a vzduchu.

Narozen tu, od těch co byli tady, stejní jako ti před nimi.

Já, dnes sedmatřicetiletý, zcela zdrav,

doufám, že neskončím před smrtí.

Teď víra a škola stranou,

Odcházejí s tím co jsou, nikdy nezapomenuti.

Přemýšlím nad zlým i dobrým, mluvím vždy, nehledě na risk.

Příroda bez pravidel, tak jak má být.

### **Chris Vrabel – Píseň má**

Oslavuji, pěji sobě samému,

a myslím si co myslit si můžeš

Pro každý atom patřící ně stejně dobrý jest i tvůj.

Povaluju se a lákám svou duši.

Opírám se a poflakuji se v mém klidu pozoruji oštěpky letní trávy.

Jazyk můj, všechny atomy mé krve, stvořeny ze zeminy, ze vzduchu.

Narozen zde, rodiči zde rozenými od rodičů stejných, a jejich rodičů taky.

Já, třiceti sedmiletý v perfektním zdraví začínám,

Doufám nepřestat býti do smrti konce.

Učení a školy stranou,

Odchází zpět v dostatku s čím jsou, avšak nikdy (ne)zapomenuti.

Uvažuji v dobré nebo zlém, povoluji mluvit ve všech hazardech.

Příroda bez kontroly s původní silou.

### **Vanessa Sokolová – Píseň o mně**

Oslavuju sebe, a zpívám o sobě,  
A to co předpokládám, ty bys měl taky předpokládat,  
Za každý atom který mi patří jako dobro patří tobě.

Dělám nic a vítám svou duši  
Nakláním se a v klidu pozoruji kopí letní trávy.

Můj jazyk, každý atom mojí krve, z této půdy tohoto vzduchu  
Narozen zde kde mí rodiče též, a jejich rodiče taky,  
Já dnes jako třiceti-sedmiletý ve zdraví začínám  
doufat přestat do mé smrti.

Kréda a školy v odlce,  
Odcházím zpátky zároveň stačí tím čím jsou, ale nikdy nezapomenuti,  
Schovávám se v dobrém i ve špatném, dovoluji mluvit v každém hazardu,  
Příroda bez kontroly s originální energií.

### **Ema Brhelová – Píseň sobě**

Sám sebe oslavuji a samu sobě zpívám  
A to co předpokládám, předpokládejte též,  
Neboť každý kousek mne, tak stejně patří vám.

Chválím se a vítám svou duši  
Svalím se na zem a s úžasem pozoruji břitvy stébel trávy.

Můj jazyk, každá má buňka byla stvořena z této země  
Jsem výtvořem mých rodičů, a zároveň nekonečného cyklu generací přede mnou  
Já, nyní sedmatřicetiletý, v dokonalé formě  
Doufám že neskonám až do smrti.

Víry a školy v pozadí ustupují o krok zpět  
Spokojeni s tím, čím jsou, ale nikdy nezapomenuti.  
Nosím v nitru dobré i špatné, a dovoluji si mluvit za každý risk,  
Za přírodu bez zábran a s vlastní energií.

### **Matěj Tomčala – Píseň o mém sobě**

Oslavuji sebe a zpívám o sobě,

A co já přijmu, přijmeš i ty,

Neboť každý atom, jenž je můj, stejnou měrou náleží tobě

Lenoším a má duše ke mně přichází,

S lehkostí se opírám a oddechuji, v tichu sleduji stéblo letní trávy

Jazyk můj, každý atom mé krve, zrozený z této půdy a tohoto vzduchu

Zrozen zde rodičům, kteří se tu rovněž narodili, stejně jako jejich rodiče,

Já, nyní sedmatřicetiletý, v plném zdraví, začínám,

S nadějí, že nepřestanu až do samotné smrti.

Víry a nauky na chvíli odkládám

Na čas ustupuji, spokojen s tím, čím jsou, nikdy však nezapomenu – ty,

Přijímám vše, dobré i špatné a dovolím svému hlasu zazníti – ať to stojí cokoliv,

Příroda, divoká, s původní, nespoutanou energií.